

Igy állt össze a februári szám

A lap első cikkében *Skaliczki Judit* egy nagyon fontos könyvtári tevékenységnek, a hangoskönyv-szolgáltatásnak rövid múltjáról és biztató jelenéről számol be. A Művelődési Minisztérium, az Országos Közművelődési Tanács és a Soros Alapítvány támogatásával ma már ténylegesen működő szolgáltatásról beszélhetünk. Különösen kiemelkedő szerepet játszik ebben, hogy a Soros Alapítvány jelentős támogatása révén a Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetségének stúdiójában olyan korszerű zettasokrosított berendezés kezdte meg működését, amely alkalmas bázisa egy országos szolgáltatásnak.

Múlt számunkban közöltük *Kadosa Árpád* szakközépiskolai könyvtáros éles hangvételű recenzióját az iskolai könyvtárosok munkájának megkönnyítésére szánt segédkönyvről. Most pedig bemutatjuk az írás szerzőjét, az iskolai könyvtárak ügyét munkájával, cikkeivel szenvedélyesen szolgáló, már nem fiatal embert. Az iskolai könyvtárak fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni, felemelésük a magyar könyvtárügy tán legfontosabb és legsürgősebb feladata. Megfelelő szintű fejlesztésük, gondjaik (helyiség, állomány, felszerelés, személyzet) megoldása nélkül – hitünk szerint – nem képzelhető el eredményes oktatás. Éppen ezért örülünk, hogy nem egy „száraz” tanulmány, hanem egy, a szubjektív megállapításokkal, gondolatokkal sem fukarkodó interjú keretében adhatunk képet az iskolai könyvtárak helyzetéről, és próbáljuk megmutatni elmaradottságuk felszámolásának irányát.

Kovács Lászlóné a KMK könyvtártudományi szakkönyvtárának szolgáltatásait ajánlja a könyvtáros szakembereknek. Csakugyan felemás állapot, hogy míg a szakkönyvtár régi, Múzeum utcai olvasójában olykor (különösen vizsgaidőszakban) alig lehetett leülni, most az Országos Széchényi Könyvtár vári épületének VIII. szintjén, a pazarul berendezett olvasóterem szinte kong az ürességtől. Jó néhány külföldi delegáció állapította meg, hogy tán a világ

legszebb könyvtártudományi szakkönyvtára a miénk. Érdemes megnézni, hátha többen kedvet kapnak sokoldalú szolgáltatásainak igénybeviteléhez.

Billédi Ferencné, a Magyar Könyvtárosok Egyesületének elnöke (ezúton is gratulálunk nagy szavazattöbbségű újraválasztásához) az elmúlt év augusztusában részt vett az IFLA Tokióban megrendezett konferenciáján. Cikkében ismerteti „A könyvtártudomány új távlatai a 21. század küszöbén” címet viselő fő téma keretében elhangzott, fontos tárgykörökkel foglalkozó előadásokat és vitákat.

Két érdekes történeti cikkre szeretném felhívni olvasóink figyelmét. *Pálvölgyi Endre* azokat a múlt század végi kísérleteket deríti fel, amelyeket lelkes „társadalmi munkás” könyvtárosok folytattak a magyar könyvtárosok egyesületének megalakításáért. Az érdekes írásnak van egy lehangoló summázata, hogy ti. derék elődeink a maihoz kísértetiesen hasonló gondokkal küzdöttek: sürgették a könyvtárosok fizetésrendezését, nagyobb társadalmi megbecsülését, a munkakörülmények javítását stb... Nem folytatom, aki elolvassa az MKE decemberi küldöttközgyűlése elé tárt memorandumtervezetet, mindezekkel találkozik – mutatis mutandis. *Schneller Károly* egy százéves könyvtári felmérésről számol be. Elmondja, hogy a Magyarország köz- és magánkönyvtárait felmérő statisztikai összeírás meglepően nagy számokat eredményezett. Az adatok kritikai elemzésével bizonyítja, hogy a magyar könyvtáraknak a statisztika által tükrözött állapota csak látszólag volt megnyugtató. Ma is figyelemre méltó, hogy a statisztikai kiadványt összeállító *György Aladár* kísérő tanulmányában még olyan kóros jelenségekre is rámutat, mint „az egyoldalú ritkasággyűjtés, mely fő célját a drága (és sohasem olvasott) könyvek vásárlásában látta, a könyvtárosképzés teljes hiányára, a könyvtári technika kezdetleges állapotára”.

Bereczky László